

Arrest

nr. 208 377 van 29 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A / 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 8 maart 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2018, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de twee beslissingen van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2018 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 februari 2009 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 maart 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.1., ongegrond wordt verklaard.

1.3. Op 26 maart 2011 dienen de verzoekers een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 3 december 2013 neemt de gemachtigde een beslissing, waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.3., ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 143 496 van 16 april 2015 verwerpt de Raad het beroep, vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 12 juni 2015 dienen de verzoekers een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 16 juli 2015 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag, vermeld in punt 1.6., ongegrond wordt verklaard. Ook tegen deze ongegrondheidsbeslissing dienen de verzoekers een beroep in bij de Raad. Dit beroep wordt verworpen bij 's Raads arrest nr. 193 148 van 6 oktober 2017.

1.8. Op 6 december 2017 dienen de verzoekers een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 10 januari 2018 beslist de gemachtigde dat de in punt 1.8. vermelde aanvraag onontvankelijk is.

Deze onontvankelijkheidsbeslissing is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 6 februari 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.12.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

P., A.n (R.R.: …)

geboren te E. op (...)1964

P., A. (R.R.: …)

geboren te E. op (...)1967

+ meerderjarige zoon

P., Ar. (R.R.: …) (in het bezit van een A.I., dat behouden dient te worden)

geboren te E. op (...)1987

nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 12.06.2015 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9ter ingediend. De elementen ingeroepen in de huidige aanvraag conform art. 9ter d.d. 06.12.2017 en in de bijgevoegde medische attesten (zie bevestiging arts d.d. 09.01.2017 in bijgevoegde gesloten omslag), werden eveneens ingeroepen in de andere aanvraag om machtiging tot verblijf. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel

9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).

Echter het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlagen) bevat eveneens medische elementen die niet eerder werden aangehaald door betrokkene :

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

*Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09.01.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat deze ziekte een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.
(...)”*

1.10. Op 10 januari 2018 treft de gemachtigde ten aanzien van elk van de verzoekers tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 13). Deze twee bevelen vormen de tweede en de derde bestreden beslissingen en zijn als volgt gemotiveerd:

“(…)”

De heer

Naam + voornaam: P., A.n

geboortedatum: (...)1964

geboorteplaats: E.

nationaliteit: Armenië

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 10.07.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 21.08.2015. Betrokkene werd echter opnieuw op Belgisch grondgebied (sic) aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.

“(…)”

En:

“(…)”

Mevrouw,
Naam + voornaam: P., A.
geboortedatum: (...)1967
geboorteplaats: E.
nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

*Betrokkene kreeg op 10.07.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 21.08.2015. Betrokkene werd echter opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt, na lezing van het enig middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift, vast dat de verzoekers geen middel ontwikkelen dat specifiek is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissingen, dit zijn de twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 10 januari 2018.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het gegeven dat thans drie onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoekers bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moeten aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van de onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht. Het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 impliceert in dergelijke gevallen dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoekers voldoende duidelijkheid verschaffen omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

De Raad stelt met name vast dat de verzoekers in een enig middel kritiek naar voor brengen die volledig en exclusief is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 10 januari 2018,

waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verzoekers voeren tegen deze beslissing de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. De verzoekers verzuimen echter om een rechtsregel aan te duiden die door de tweede en derde bestreden beslissingen zou zijn geschonden.

In een punt 3 zetten de verzoekers in verband met de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten het volgende uiteen:

“Wat betreft de tweede, derde beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9ter vrw..

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang.

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; gezins- en familielevens met hun zoon en Belgische schoondochter; medische opvolgingen en behandelingen en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd.”

Uit de loutere bewering dat de bevelen om het grondgebied te verlaten een afdoende samenhang vertonen met de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en met de loutere beweringen dat de verzoekers bij de tenuitvoerlegging van de bevelen geraakt zullen worden in hun ontplooiing enz., kan niet blijken welke rechtsregel de verzoekers door de bedoelde bevelen om het grondgebied te verlaten precies geschonden achten. De beweringen inzake de gevolgen van de tenuitvoerlegging van de bestreden bevelen lijken overigens enkel verband te houden met de conclusie dat het nadeel ernstig is en moeilijk te herstellen. Een dergelijke uiteenzetting houdt echter geen middel in de zin van de voormelde bepalingen in.

De Raad stelt vast dat de bestreden bevelen werden getroffen op eigen feitelijke en juridische gronden, die in de bijlagen 13 uitdrukkelijk worden vermeld. Bovendien wordt in deze bijlagen 13 op geen enkele wijze verwezen naar het gegeven dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De eerste bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verzoekers tonen niet aan, en uit geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of haar uitvoeringsbesluiten blijkt dat een dergelijke beslissing enig verblijfsrechtelijk gevolg voor de betrokken vreemdeling sorteert.

Het kwam de verzoekers dan ook toe om, los van de kritiek die wordt geformuleerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, de rechtsregels te benoemen die door de tweede resp. derde bestreden beslissing worden geschonden, alsook om concreet toe te lichten op welke wijze de tweede resp. derde bestreden beslissing deze of gene rechtsregel zou schenden.

De Raad stelt zodoende vast dat in de voorliggende zaak geen ‘middel’ in de zin van de voornoemde bepalingen wordt aangevoerd tegen de tweede en derde bestreden beslissingen. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is dan ook onontvankelijk ten aanzien van de tweede en de derde bestreden beslissingen.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekers zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Nu het beroep enkel ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, wordt deze beslissing verder aangeduid als “*de bestreden beslissing*”.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

De verzoekers citeren artikel 9ter van de vreemdelingenwet en betogen verder als volgt:

“

1.1 Algemene regels

Nieuw artikel 9ter van de vreemdelingenwet (voorts: vw.) luidt als volgt:

[...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting daarentegen zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tót doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Vornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

1.2 Toepassing OP de feitensituatie in casu

Verzoekers kunnen zich niet akkoord verklaren met een dergelijke stereotype afwijzing van hun verzoek tot verblijf ex art. 9ter vw..

Verzoeker heeft bij zijn verzoekschrift conform art. 9ter vrw. de navolgende stukken toergevoeg nl.: kopij internationale Armeense passpoorten gekend onder Nr. (...); (...); het origineel SMG dd. 14/11/2017

vanwege dr. P. M. en medische bijlagen (8 blz.) en info toegankelijkheid en beschikbaarheid medisch hulp in Armenië.

Ingevolge de medische stukken kan er worden geconcludeerd dat:

- verzoeker dialyse heeft genoten van april '2008 t.e.m. oktober '2012;
- verzoeker op 28/10/2012 een niertransplantatie heeft ondergaan als behandeling voor de pathologie IRT;
- verzoeker ingevolge deze transplantatie ad vitam strike opvolging en vervolgtherapie nodig heeft door deskundige artsen, dewelke in het land van herkomst niet beschikbaar zijn;
- dagdagelijks volledig afhankelijk is van zijn zoon en Belgische schoondochter bij wie hij tevens vanaf zijn aankomst in het Rijk samenwoont;
- verzoeker een risico heeft op allerlei acute dan wel chronische medische kwalen zoals o.a. afstoting, infecties, neo-ziekten, orgaan falen edm...
- verzoeker onder geen enkel beding een reis mag ondernemen en in België de samenstelling van medicatie correct is in België dewelke verzoeker benut;
- deze opvolging absoluut moet plaatsvinden door de artsen die de niertransplantatie ab initio hebben uitgevoerd;

In de medische stukken toegevoegd aan de bestreden aanvraag werd meerdere keren door deskundige artsen gesteld dat verzoeker absoluut verder moet worden opgevolgd in België, gelet op het gegeven dat er een ernstig risico bestaat - dewelke zich tevens gemanifesteerd heeft - op diverse acute, dan wel chronische medische kwalen, zoals supra uiteengezet.

Deze strikte verdere opvolging en vervolgtherapie moet absoluut worden gecontinueerd door de artsen die verzoeker zijn niertransplantatie ab initio hebben uitgevoerd en niet door artsen in het land van herkomst. Dit cruciaal gegeven werd totaal niet onderzocht door de artsadviseur.

Verzoeker is bovendien dagdagelijks volledig afhankelijk van zijn zoon en Belgische schoondochter en geniet mantelzorg van hen. Zij spreken bovendien dezelfde taal ni. Armeens en staan in voor de betaling van de huur en nutsvoorzieningen, aangezien verzoeker geen recht heeft om te werken en bovendien zich in de medische onmogelijkheid bevindt om arbeid te verrichten.

Dit element wordt weggewuifd door te stellen dat verzoeker geen gestandaardiseerde scores van zelfredzaamheid of een attest van invaliditeit of mentale onbekwaamheid heeft voorgelegd.

De arts adviseur gaat kort door de bocht, aangezien de belangrijkste verantwoordelijkheden van de mantelzorger de pijn- en symptoombestrijding is in de breedste zin van het word is en uiteraard uit diverse taken bestaat.

Een mantelzorger kan ook gesprekken voeren over angstgevoelens, depressie of emoties, maar ook door er gewoon te zijn en te praten over zaken van alledag en het zorg dragen van deze alledaagse taken, quod certa est.

Zelfs indien verwerende partij de stelling is toegedaan dat het element van verdere absolute opvolging door dezelfde artsen als diegene die de niertransplantatie hebben uitgevoerd geen nieuwe medische element impliceert, dient verzoeker op te merken dat de arts adviseur dit gegeven niet heeft onderzocht om reden dat zij in lid 2 van de bestreden beslissing uitsluitend spreekt over onveranderde diagnoses en respectievelijke behandelingen.

Er werd tevens door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete medische situatie van verzoeker en de door hem naar voren gebrachte medische stukken vanwege de behandelende arts waarbij expliciet nieuwe medische elementen naar voren werden gebracht in hoofde van verzoeker.

De artsadviseur van verwerende partij beperkt zich in haar motivering door slechts te stellen dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is gebleven t.a.v. de medisch attesten gevoegd bij de aanvraag ex art. 9ter vrw. dd. 12/06/2015 door aan te halen dat er in casu geen enkele nieuwe diagnose werden beschreven in hoofde van verzoeker, doch dit laatste bevestigt enkel de reeds aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene en zij verwijst hiervoor uitsluitend naar de voorgeschiedenis van verzoeker wijl zij in haar motivering de actuele medische opvolging en vervolgtherapie niet nader onderzoekt.

Zij kan bijgevolg in deze stelling niet worden gevolgd aangezien art. 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet geen nieuwe diagnose vooropstelt, doch slechts spreekt van elementen die niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Aldus blijkt niet dat kan worden uitgesloten dat een verandering van de noodzakelijke behandeling - waarbij een nieuwe medicatie als noodzakelijk werd voorgeschreven waarvan niet blijkt dat dit tevens beschikbaar is in het land van herkomst - een nieuw element in de zin van artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet kan uitmaken.

De DVZ handelt kennelijk onredelijk door louter op basis van het vaststellen dat dezelfde aandoening vast te stellen dat er geen sprake is van een nieuwe elementen in de zin van artikel 9ter, §3, 5°. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet is aangetoond (RvV 30 januari 2015, nr. 137.677 - RvV 26 februari 2016, nr. 163.093).

Het staat ontegensprekelijk vast dat de arts adviseur behoudens het onderzoeken van een nieuwe diagnose (pathologie) in hoofde van verzoeker de andere medische aspecten zoals o.a. alle andere medische elementen zoals o.a. het optreden van acute dan wel chronische medische kwalen en de opvolging ad vitam van verzoeker door de zelfde artsen als diegene die de niertransplantatie ab initio hebben uitgevoerd vervat in de vraagstellingen van de standaard medische getuigschriften van het omstandig medisch attest niet nader heeft onderzocht en dat deze elementen niet reeds in het kader van een vorige aanvraag werd ingeroepen.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte medische stukken in hoofde van verzoeker die hoofdzakelijk op basis van de verslagen vanwege specialisten werden opgesteld en waarin duidelijk nieuwe elementen werden ingeroepen dewelke niet in het kader van een eerdere aanvraag werden opgeworpen.

Er is dan geen enkele afdoende motivering in de bestreden beslissing te vinden waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren aangaande de mogelijkheden van behandeling en opvolging in haar land van herkomst en de toegankelijkheid ertoe, temeer daar deze behandeling en opvolging in Armenië niet op adequate wijze aanwezig en toegankelijk is, zoals afdoende in de initiële verzoekschrift ex art. 9ter vv. aangetoond met een schending van art. 9ter, §3, 5° van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen juncto het zorgvuldigheidsplicht tot gevolg.

Bovendien moet volgens de jurisprudentie van de Raad van State, de administratie wanneer er medische elementen worden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot machtiging tot verblijf een grondig onderzoek van de medische situatie van de vreemdeling door "de noodzakelijke onderzoeken" te verrichten, ten einde volledig op de hoogte te zijn van de situatie van de persoon, waarvan de gezondheidsstaat voorgesteld wordt als zijnde deficiënt en om in staat te zijn om zich uit te spreken "in perfecte kennis van zaken" (Raad van State, arrest n° 91.709 van 19 december 2000, vrije vertaling).

Aangezien dit advies van 09/01/2018 bindend is voor de gemachtigde, met een motiveringsgebrek is behept, moet er worden vastgesteld dat de bestreden beslissing die steunt op een deductie van het advies van de artsadviseur eveneens met een motiveringsgebrek is behept.

De artsen van verwerende partij moeten dus een ruimer onderzoek voeren, en de beslissing van verwerende partij moeten ruimer gemotiveerd worden, wat in casu niet gebeurd is volgens verzoekers.

Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar de medische stukken opgenomen in het administratief dossier.

Een schending van art. 9ter vreemdelingenwet; de materiële motiveringsverplichting en zorgvuldigheidsplicht dient er derhalve te worden vastgesteld.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)."

4.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor de formele motiveringsplicht, die is bepaald in artikel 62 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De thans bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Deze bepaling houdt duidelijk twee onderscheiden mogelijkheden in wat betreft de ziekte, voorgelegd door betrokkene, met name:

- de ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of voor de fysieke integriteit, of;
- de ziekte houdt een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

Deze twee verschillende mogelijkheden moeten onafhankelijk van elkaar worden getoetst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632, 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze aangeeft dat zij werd getroffen in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° en 5°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing geeft daarnaast ook duidelijk de feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. In verband met de toepassing van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat de verzoekers in hun nieuwe verblijfsaanvraag van 6 december 2017, en in het bijgevoegde standaard medisch getuigschrift met bijlagen, elementen inroepen die eveneens werden ingeroepen in de vorige aanvraag van 12 juni 2015. De gemachtigde benadrukt dat hij de huidige aanvraag onontvankelijk moet verklaren in toepassing van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag. De gemachtigde verwijst tevens naar een bevestiging van een arts-adviseur van 9 januari 2018, die met een gesloten omslag tezamen met de bestreden beslissing aan de verzoekers werd ter kennis gebracht. In verband met de toepassing van artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet stelt de gemachtigde vast dat de aanvraag ook medische elementen bevat die niet eerder werden aangehaald. De gemachtigde verwijst ter zake opnieuw naar het medische advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 januari 2018 en stelt dat de nieuwe elementen kennelijk geen ziekte betreft die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

Een uitdrukkelijke verwijzing naar een dergelijk advies van een arts vormt een afdoende motivering indien de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636). Ook de motieven van de bevestiging van de arts van 9 januari 2018 moeten *in casu* dus geacht worden integraal deel uit te maken van de bestreden beslissing zelve. Het gaat om de volgende motieven:

(...)
P. A.n
Mannelijk
nationaliteit: Armenië
geboren te E. op (...)1964

Art 9ter §3,4° én §3,5°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medische getuigschrift voorgelegd door Mr. P. A.n in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 06.12.2017.

Vooreerst vraagt U me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 06/12/2017 en 12/06/2015 te vergelijken (Artikel 9ter §3 - 5°). Mr. P. legt in zijn aanvraag 06/12/2017 een SMG voor d.d. 14/11/2017 van Dr. Ph. M. (internist-nefroloog) en medische stukken d.d. 06/09/2016, 29/01/2015, 06/05/2015, 13/11/2014 en 14/11/2017. Uit deze medische stukken blijkt dat de volgende diagnoses en hun respectievelijke behandelingen van betrokkene ongewijzigd zijn t.a.v. de medische stukken gevoegd bij de 9ter aanvraag dd. 12/06/2015.

Op het SMG d.d. 14/11/2017 en bijlagen wordt namelijk vermeld dat Mr. P. immuunsuppressieve medicatie nodig heeft na een niertransplantatie in 2012, aderlatingen en aspirine voor de ziekte van Vaquez (polyglobulie), geen behandeling voor de arteriële hypertensie en secundaire/tertiaire hyperparathyroidie behandeld met cincalet (Mimpara). Het voorgelegde SMG bevestigt dus tot zover de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.

Het voorgelegde medische getuigschrift (en bijlage/aanvullingen) bevat eveneens elementen die niet eerder werden ingeroepen nl.:

- *Een hospitalisatie in 2016 om een andere oorzaak voor de hypoglycemische aanvallen (plotse verlaging van het bloedsuikergehalte) te achterhalen, andere e dan de hypothese dat het gaat om een "dumping syndroom" na de Nissen funduplicatie in 2014, die uitgevoerd werd omwille van een hardnekkige slokdarm-maagontsteking ten gevolge van zure reflux van maaginhoud in de slokdarm. Er werd tijdens deze hospitalisatie geen andere endocrinologische oorzaak (bv. insulinoom) gevonden dat de sterke bloedsuikervallen kon verklaren. Pogingen om de aanvallen te verbeteren door het invoeren van frequente kleine maaltijden en/of het toedienen van middelen die de opname van suiker via de dunne darm vertragen (Glucobay en Glucophage) boden geen soelaas. Er is dus de geruststelling dat er geen endocrinologische oorzaak is en de enige manier om de symptomen op te vangen die gepaard gaan met een bloedsuikerval (hypoglycemie) is om op dat moment snel opneembare suikers te eten/drinken. De hypoglycemieën, die sinds 2014 aanwezig zijn en waarvoor en nog nooit een spoedhospitalisatie heeft moeten plaatsvinden en die men pas in 2016 wat grondiger is gaan onderzoeken vormen dus geen reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van Mr. P., noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien er geen medische behandeling effectief bleek te zijn.*
- *Duizelingen met valrisico ten gevolge van de polyglobulie van Vaquez: betrokkene werd nooit in spoed gehospitaliseerd na een val ten gevolge van een duizeling. De ziekte van Vaquez wordt reeds optimaal behandeld met aderlatingen en aspirine sinds onbekende datum en in het hospitalisatieverslag d.d. 06/09/2016 wordt er enkel gesproken van een goedaardige positionele aanval van duizeligheid (bv. Door te snel op staan; benigne paroxysmale positionele vertigo) in augustus 2016, die verder niet gedocumenteerd wordt door een verslag van een neurologisch onderzoek en die verder niet medicamenteus behandeld wordt, zodat ik kan besluiten dat de paroxysmale vertigo geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van Mr. P., noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, vermits er geen medische behandeling werd ingesteld.*
- *Een belang van familiale entourage (echtgenote en zoon) zou volgens de attesterende internist-nefroloog imperatief zijn, zonder dat dit echter verder geobjectiveerd en gestaafd wordt door*

- gestandaardiseerde scores van zelfredzaamheid of door een attest van invaliditeit of mentale onbekwaamheid, zodat ik kan besluiten dat er geen strikte medische nood is aan mantelzorg.*
- *Betrokkene zou best geen vliegtuigreizen maken gezien zijn onderdrukte immuunstatus. Dit vormt echter geen imperatieve medische tegenindicatie.*

*Bijgevolg stel ik vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel (Artikel 9ter §3 - 4°).
(...)”*

Aldus heeft de ambtenaar-geneesheer een uitgebreide motivering voorzien in het licht van de beide toepassingsgevallen van artikel 9ter, §3, van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing, waar het voormelde advies integraal deel van uitmaakt, zeer concreet ingaat op de specifiek door de verzoekers voorgelegde medische gegevens. Zij kan dan ook niet als stereotiep worden beschouwd. Uit een eenvoudige lezing van de opgegeven motieven blijkt tevens dat de onontvankelijkheidsbeslissing geenszins is beperkt tot de vaststelling dat de diagnoses en hun respectievelijke behandelingen van de eerste verzoeker ongewijzigd zijn gebleven en dat er geen nieuwe diagnose wordt beschreven. In tegendeel wordt uitdrukkelijk aangegeven dat er wél nieuwe elementen naar voor werden gebracht die nog niet eerder werden ingeroepen. Omtrent deze nieuwe elementen wordt vervolgens op uitvoerige wijze toegelicht waarom zij kennelijk geen ziekte inhouden die een reëel risico inhoudt, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. De geboden motieven zijn pertinent en draagkrachtig en zij stellen de verzoekers genoegzaam in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet, blijkt niet.

4.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Om te beoordelen of de gemachtigde zijn beslissing deugdelijk heeft gemotiveerd en of hij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, moeten de in die beslissing opgenomen motieven worden afgetoetst aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 9ter, §1 en §3, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

En:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.”

In casu heeft de gemachtigde de medische verblijfsaanvraag van de verzoekers onontvankelijk verklaard met toepassing van artikel 9ter, §3, 4° en 5°, van de vreemdelingenwet. Zoals besproken onder punt 4.1., wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 januari 2018, dat geacht moeten worden integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

De verzoekers vatten hun betoog aan door de verwijzing naar en de loutere eigen interpretatie van (de inhoud) van de bij de aanvraag van 6 december 2017 gevoegde medische stukken. Op zich kan een dergelijke loutere ponering, zonder dat deze wordt betrokken op de concrete motieven van de bestreden beslissing en zonder dat wordt verduidelijkt welk medisch gegeven precies zou zijn veronachtzaamd bij het onderzoek van de medische verblijfsaanvraag, niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er voorts op dat de verzoekers dwalen waar zij stellen dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 14 november 2017 met bijlagen zou blijken dat de eerste verzoeker onder geen enkel beding mag reizen en dat de opvolging absoluut moet plaatsvinden door de artsen die de niertransplantatie hebben uitgevoerd. De door de verzoekers voorgelegde medische stukken, die zich in het administratief dossier bevinden, maken nergens gewag van dergelijk absoluut reisverbod of absolute noodzaak aan opvolging door dezelfde artsen als deze die de niertransplantatie hebben uitgevoerd. De verzoekers kunnen evenmin dienstig voorhouden dat de voorgelegde medische stukken zouden

aangeven dat de eerste verzoeker absoluut in België moet worden behandeld. Aangezien de door de verzoekers voorgelegde medische stukken niet de vermeldingen bevatten die zij erin menen te lezen, kunnen zij met hun kritiek ter zake geen onzorgvuldige of ondeugdelijke besluitvorming aantonen.

De verzoekers brengen vervolgens naar voor dat de ambtenaar-geneesheer te kort door de bocht gaat met de volgende motivering omtrent de mantelzorg: *“Een belang van familiale entourage (echtgenote en zoon) zou volgens de attesterende internist- nefroloog imperatief zijn, zonder dat dit echter verder geobjectiveerd en gestaafd wordt door gestandaardiseerde scores van zelfredzaamheid of door een attest van invaliditeit of mentale onbekwaamheid, zodat ik kan besluiten dat er geen strikte medische nood is aan mantelzorg.”* De Raad stelt evenwel vast dat het standaard medisch getuigschrift van 14 november 2017 enkel aangeeft wat de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld, met name dat een familiale entourage aangewezen is. De behandelende arts stelt, onder de rubriek C. het volgende: *“un entourage familial (fils et épouse) apparait également primordial pour le suivi médical du patient”* (vrije vertaling: de familiale omkadering (zoon en echtgenote) lijkt ook nodig voor de medische opvolging van de patiënt). Bij de rubriek F, waarin specifiek wordt gevraagd of een medische mantelzorg vereist is, wordt echter enkel gesteld dat een regelmatige en nauwe opvolging moet worden gegarandeerd, waarbij worden genoemd: consultatie, bloedafname en radiografie. Een eigenlijke medische mantelzorg wordt echter niet vermeld. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de ambtenaar-geneesheer de hem voorgelegde stukken geenszins foutief of kennelijk onredelijk heeft beoordeeld door te stellen dat de familiale entourage niet verder wordt geobjectiveerd en gestaafd zodat er geen strikte medische nood is aan mantelzorg. De uiteenzettingen dat een mantelzorger aan pijn- en symptoombestrijding doet in de breedste zin van het woord en dat hij ook gesprekken kan voeren over angstgevoelens en de stelling dat de eerste verzoeker dagdagelijks volledig afhankelijk is van zijn zoon en schoondochter en dat zij alle kosten dragen omdat de eerste verzoeker medisch ongeschikt is voor het verrichten van arbeid, vinden geen steun in de door de verzoekers voorgelegde medische stukken waarin enkel vaagweg wordt gesteld dat een familiale entourage (door zoon en echtgenote) van belang is voor de medische opvolging. Met deze thans voor het eerst naar voor gebrachte argumentatie tonen de verzoekers dan ook niet aan dat de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer de aanvraag niet zorgvuldig hebben onderzocht dan wel dat zij de voorliggende feiten hebben miskend bij de afwijzing van de medische verblijfsaanvraag.

De Raad merkt verder op dat de verzoekers, doorheen hun uiteenzettingen, uit het oog lijken te verliezen dat hun aanvraag onontvankelijk werd verklaard met toepassing van artikel 9ter, §3, 4° en 5°, van de vreemdelingenwet. Zoals hoger reeds aangegeven, is de onontvankelijkheidsbeslissing geenszins uitsluitend gebaseerd op de vaststelling dat de diagnose en behandelingen onveranderd zijn. De gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer erkennen in tegendeel dat er wel degelijk nieuwe elementen werden aangebracht die nog niet eerder werden aangehaald. Waar de verzoekers vaagweg stellen dat een verandering van medicatie een nieuw element kan uitmaken, laten zij na om aan te tonen dat de voorgelegde medische stukken daadwerkelijk gewag maken van een nieuwe medicatie. De verzoekers laten na om te preciseren welke nieuwe medicatie of behandeling ten onrechte niet zou zijn onderzocht, dit terwijl uit het medisch advies van 9 januari 2018 blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de middelen die, in het kader van de hypoglycemische aanvallen, een opname van suiker via de dunne darm vertragen (Glucobay en Glucophage). De ambtenaar-geneesheer oordeelde hieromtrent dat deze middelen geen soelaas boden, dat er de geruststelling is dat er geen endocrinologische oorzaak is en dat de enige doeltreffende bestrijding van de symptomen erin bestaat om bij een bloedsuikerval snel opneembare suikers te eten of te drinken. De ambtenaar-geneesheer besloot dat de medische behandeling niet effectief bleek te zijn. De verzoekers laten geheel na om deze concrete vaststellingen te betwisten. In elk geval kunnen zij niet dienstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met nieuwe medicatie.

De verzoekers blijven ook bijzonder vaag waar zij stellen dat de ambtenaar-geneesheer de andere medische aspecten, zoals o.a. het optreden van acute dan wel chronische medische kwalen, zoals vervat in het standaard medisch getuigschrift, niet nader heeft onderzocht. Deze kritiek is veel te vaag en zij laat de Raad niet toe om zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen. Het is niet aan de Raad om een dergelijk vage kritiek zelf op concrete wijze te gaan invullen. De verzoekers tonen op deze wijze niet aan dat de gemachtigde dan wel de ambtenaar-geneesheer enig relevant nieuw element ten onrechte niet zouden hebben onderzocht.

De Raad wijst er voorts op dat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen algemene verplichting kan worden gelezen om de beschikbaarheid en/of de toegankelijkheid tot deze of gene behandeling in het land van herkomst of verblijf concreet te onderzoeken. Een beoordeling en een concreet onderzoek

naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid is slechts nodig indien een ziekte voorligt die daadwerkelijk een behandeling vergt, waarbij deze behandeling werkelijk noodzakelijk is en waarbij zonder adequate behandeling een reëel risico optreedt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan dan ook niet zo worden begrepen dat de verweerder steeds, en ongeacht de concrete aard van de aandoening en het al dan niet noodzakelijk karakter van de verdere behandeling, dient na te gaan of bepaalde medische zorgen in het land van herkomst van een vreemdeling die verzoekt om op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd beschikbaar en (financieel) toegankelijk zijn. Er kan dan ook niet worden voorgehouden dat de ambtenaar-geneesheer steeds uitdrukkelijk dient te motiveren omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van deze of gene medische zorgen in het land van herkomst. Dit is bij uitstek het geval wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet, zoals *in casu*. Artikel 9ter, §3, 5°, van de vreemdelingenwet legt de gemachtigde immers op om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren voor zover de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. In dat geval is een onderzoek naar de twee onderscheiden mogelijkheden van artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet, zoals hierboven weergegeven, niet aan de orde. De verzoekers laten voorts na om concreet aan te tonen dat de toepassing van artikel 9ter, §3, 4°, van de vreemdelingenwet, in het voorliggende geval, alsnog zou inhouden dat een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling voor de nieuwe medische elementen zich alsnog opdrong en dat de ambtenaar-geneesheer op dit punt ten onrechte zou hebben geoordeeld dat de afwezigheid van een behandeling in het land van herkomst sowieso (kennelijk) geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Waar de verzoekers nog lijken aan te voeren dat een persoonlijk onderzoek van de eerste verzoeker diende plaats te vinden, merkt de Raad op dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet slechts voorziet dat er een advies wordt verschaft door een ambtenaar-geneesheer die zo nodig de vreemdeling kan onderzoeken en bijkomend advies kan inwinnen van deskundigen. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder de vreemdeling zelf aan een persoonlijk onderzoek te onderwerpen (*cf.* ook *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 35*). Het komt enkel aan de bevoegde ambtenaar-geneesheer toe om te bepalen of deze hiertoe overgaat. De verzoekers laten na om concreet aannemelijk te maken dat de *in casu* voorgelegde medische situatie alsnog vereiste dat de ambtenaar-geneesheer een bijkomend persoonlijk onderzoek uitvoerde.

De verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke, onzorgvuldige of onwettige wijze.

Een miskennis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden vastgesteld.

4.3. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Het beroep is niet ontvankelijk wat de overige bestreden beslissingen betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE